

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 6Ek/469/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118244407
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6118244407.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, proti povinnému: B. K., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt B. XXX, XXX XX B., právne zast. M.. Matúš Macko, advokát, so sídlom Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, o vymoženie 1 848,95 eur s prísl., vedenej u súdneho exekútora JUDr. Dušan Kormaník, so sídlom exekútorského úradu Námestie gen. Štefánika 529/4, 064 01 Stará Ľubovňa, pod sp. zn.: 202EX 302/18, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/469/2018 zo dňa 19. júla 2019, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/469/2018 zo dňa 19. júla 2019 mení tak, že:

I. Exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku **z a s t a v u j e .**

II. Oprávnený je povinný nahradiť povinnému trovy exekučného konania vo výške 121,13 eur na účet právneho zástupcu povinného v lehote 3 (troch) dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

III. Oprávnený je **p o v i n n ý** nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekučného konania vo výške 72,- eur v lehote 3 (troch) dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením sp. zn. 6Ek/469/2018 zo dňa 19. júla 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol a oprávnenému voči povinnému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 119,70 eur.

2. Vychádzal zo zistení, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 14. 03. 2018 domáhal proti povinnému vymoženiu 1848,95 eur, trov pôvodného konania a trov exekúcie na podklade exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku zo dňa 15.05.2017, sp. zn. 612/07/16, ktorý vydal Slovenský arbitrážny súd, zriadený Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o., so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, v konaní pred rozhodcom JUDr. Marekom Morochovičom. Exekučný titul nadobudol právoplatnosť dňa 06.09.2017 a vykonateľnosť dňa 09.09.2017. Súd vydal dňa 31.07.2018 v tejto exekučnej veci poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi: JUDr. Dušanovi Kormaníkovi, so sídlom exekútorského úradu Námestie gen. Štefánika 529/4, 064 01 Stará Ľubovňa, ktorý ju vedie pod sp. zn.: 202EX 302/18. V odôvodnení uznesenia súd uviedol, že sa zaoberal tvrdeniami povinného o zániku dlhu jeho splnením a preskúmal všetky doklady o úhradách (príjmové pokladničné doklady, poštové poukazy na účet, potvrdenia o vkladoch v hotovosti na účet) priložené k návrhu na zastavenie exekúcie, pričom zistil (z dátumov uvedených na uvedených dokladoch o úhradách), že všetky úhrady (posledná úhrada bola vykonaná dňa 20.01.2016) boli vykonané pred vznikom exekučného titulu. Povinný priložil k návrhu na zastavenie exekúcie nielen doklady o úhradách s variabilným symbolom 8300043069, ktorý sa zhoduje s číslom zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa

20.10.2011 uzavretej medzi oprávneným a povinným, ale aj doklady o úhradách s inými variabilnými symbolmi, a to: 8500017375, 8300029220, 8300029219, 8500028891, pričom aj všetky tieto úhrady boli vykonané pred vznikom exekučného titulu. Podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku však platí, že súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku. Okolnosťami, ktoré spôsobujú zánik vymáhaného nároku, sú rôzne právne skutočnosti upravené v hmotnoprávných predpisoch, ktorých právnym následkom je zánik práva priznaného exekučným titulom. Takouto právnou skutočnosťou je aj zánik dlhu jeho splnením, avšak musí ísť o splnenie dlhu, ktoré nastalo až po vzniku exekučného titulu. Keďže ku všetkým úhradám týkajúcim sa záväzku povinného došlo pred vydaním exekučného titulu, túto skutočnosť mal povinný uplatniť a namietať v základnom konaní (v konaní pred stálym rozhodcovským súdom) a nie v exekučnom konaní. Pokiaľ povinný v návrhu na zastavenie exekúcie namietať skutočnosti, ktoré vznikli pred vydaním exekučného titulu, tieto boli z pohľadu súdu bez právneho významu.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podal povinný sťažnosť, v ktorej žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť, exekúciu zastaviť a priznať mu voči oprávnenému právo na náhradu trov konania vo výške 121,13 eur. V odôvodnení sťažnosti uviedol, že exekučný súd sa v konaní žiadnym spôsobom nezaoberal samotným exekučným titulom, ktorým je rozhodcovský rozsudok zo dňa 15.05.2017, sp. zn. 612/07/16, ktorý vydal Slovenský arbitrážny súd, zriadený Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.zp.o., so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava. Namietať, že si osobitne nevyjednal rozhodcu a nemal ani len vedomosť o tom, že uzavrel rozhodcovskú zmluvu. Rozhodcovská zmluva bola už vopred naformulovaná a podstrčená mu na podpis pri uzatváraní úverovej zmluvy. Aj miesto rozhodcovského konania si jednostranne stanovil dodávateľ a pre povinného, ako spotrebiteľa, bolo toto konanie pre jeho vzdialenosť neprijateľné a odradzujúce. Rozhodcovská zmluva je neprijateľná aj z dôvodu, že ak rozhodcovské konanie vyvolá dodávateľ, tak sa mu už musí spotrebiteľ vo svojich dôsledkoch nezvratne podrobiť a tak riešiť svoj spor pred rozhodcom, ktorý je pre neho nepredvídateľný. Vyjadril vážne pochybnosti o objektívnosti a nestrannosti rozhodcovského procesu. Taktiež pravidlá rozhodcovského konania sú podľa jeho názoru nedostatočne transparentné pre priemerný subjekt práva a vôbec nemal možnosť sa s nimi oboznámiť (§ 53 ods. 4 písm. a/ Občianskeho zákonníka). Rozhodcovská zmluva je vo svojich dôsledkoch hrubo nemorálna a spôsobuje, že o právach a právom chránených záujmoch rozhodne súkromná osoba, ktorej moc nie je delegovaná žiadnou verejnoprávnou inštitúciou (rozhodnutie Ústavného súdu ČR IV. ÚS 174/02), ale viac-menej je založená na takých aspektoch, akými je zisk a podnikanie rozhodcu. Arbitráž vznikla ako legitímny prostriedok vymožitelnosti práva, ale vo svojej podstate je predovšetkým inštitútom určeným pre podnikateľské prostredie typické vyššou mierou vyváženosti vzájomných pozícií. Rozhodcovská zmluva, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok - exekučný titul, je nemorálnou, neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a prieči sa dobrým mravom. Žiadal preto, aby boli naplnené ciele smernice Rady 93/13 EHS, podľa ktorej sa majú štáty postarať o to, aby spotrebiteľa nekalé podmienky nezaväzovali. Podľa povinného exekučný titul bol vydaný na základe absolútne neplatnej rozhodcovskej doložky a preto nemôže spôsobovať žiadne právne následky, a teda je nevykonateľný. Na podporu svojich záverov poukázal aj na uznesenie NS SR, sp. zn. 3Cdo/27/2011 z 29.01.2015, publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 6/2015 pod číslom 77. Dal súdu do pozornosti aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 456/2011-19, z 23.11.2011, rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 6CoE 64/2010, z 31.03.2011, rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 20CoE/24/2011 z 31.05.2011 a poukázal aj na závery uznesenia NS SR sp. zn. 5Cdo/232/2012 z 27.02.2013.

4. Oprávnený vo svojom vyjadrení žiadal sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietnuť a zaviazat ho na náhradu trov exekučného konania. Zdôraznil, že exekučný súd nemožno za žiadnych okolností považovať za odvolací súd alebo dovolací súd, teda súd, ktorý bude preskúmavať vecnú správnosť rozhodnutia v pôvodnom konaní. Exekučný súd je v systéme súdnej moci zaradený v jej poslednej fáze, ktorá zabezpečuje vymožitelnosť práva. V exekučnom konaní sa právo nenachádza, iba sa vykonáva. Povinný mal možnosť podať opravný prostriedok v základnom (rozhodcovskom) konaní a vyjadriť sa k žalovanému nároku po stránke skutkovej i právnej. Povinný však možnosť namietať tieto dôvody v základnom konaní nevyužil. Povinný bol v základnom konaní nečinný, hoci mal možnosť uplatniť svoje procesné práva podaním žalobnej odpovede (resp. následne žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku) prípadne žiadať ústne prejednanie veci v jeho prítomnosti. Námietky uvedené v návrhu na zastavenie exekúcie ako aj v podanej sťažnosti účelovo robí až v exekučnom konaní v úmysle vyhnúť sa splneniu svojho záväzku. V exekučnom konaní však nemožno nahradiť nevyužitie možnosti

vyjadriť sa v základnom konaní, podať opravný prostriedok a opätovne posudzovať nárok, o ktorom už bolo rozhodnuté v základnom konaní. K námietkám povinného v podanej sťažnosti doplnil, že uzavretá rozhodcovská zmluva okrem toho, že je individuálne dojednaná, nemôže byť považovaná ani za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Postup uzatvárania akejkoľvek zmluvy primárne vyplýva z právnej úpravy mechanizmu uzatvárania zmluvy (§ 43a a nasl. Občianskeho zákonníka). Návrh zmluvy predkladá jedna strana, druhá ho buď akceptuje alebo nie. Povinný sa rozhodol rozhodcovskú zmluvu uzavrieť, hoci z nej jednoznačne vyplýva - a to priamo z úvodných ustanovení zmluvy, že jej uzatvorenie nie je podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere. Rozhodcovská zmluva obsahuje ustanovenia (hoci ich navrhol veriteľ), ktoré umožňujú spotrebiteľovi rozhodcovskú zmluvu odmietnuť, resp. následným úkonom túto jednostranne zrušiť odstúpením od rozhodcovskej zmluvy v lehote 14 dní aj bez uvedenia dôvodu (ods. 2 a 7). Povinný vedel a vedieť mohol o význame, právnych dôsledkoch a dobrovoľnosti uzavretia rozhodcovskej zmluvy. Poučenie spotrebiteľa o tom, že rozhodcovskú zmluvu nie je povinný uzavrieť a že táto skutočnosť nebude mať vplyv na uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere je významovo jednoznačné a nesporné, zrozumiteľné pre priemerného spotrebiteľa, ktorý si uvedené ustanovenie prečíta. Povinnému bola predložená zmluva o revolvingovom úvere a rozhodcovská zmluva na samostatných listinách. Z názvu každého z uvedených právnych úkonov vyplýva, že ide o dva samostatné právne úkony. Z obsahu oboch zmlúv nesporne vyplýva, že sú uzatvárané nezávisle a že uzavretie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. Povinný mal dostatok času oboznámiť sa so všetkými dokumentmi, ktoré v súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere podpisoval a všetkými právnymi úkonmi, ktoré robil. Ochrana spotrebiteľa je založená na ochrane „priemerného spotrebiteľa“. Toto chápanie zabezpečuje zachovanie prvku právnej istoty aj pre dodávateľa, ktorá má byť vlastná aj spotrebiteľským právnym vzťahom. Spotrebiteľa nezbavuje povinnosti konať s primeranou a očakávateľnou mierou opatrnosti, obozretnosti a zodpovednosti za vlastné konanie (porov. návrh generálnej advokátky vo veci C - 453/10, Pereničová a Perenič, bod 62 a nasl.). Z formulácie rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že spory zo zmluvy o revolvingovom úvere môžu byť riešené buď v konaní pred všeobecným súdom alebo pred rozhodcovským súdom. Je potom zrejmé, že konanie pred rozhodcovským súdom je len alternatívne, a teda sa nevyžaduje od spotrebiteľa, aby postupoval len pred arbitrážou. Spotrebiteľ a dodávateľ neboli nijako limitovaní pri podaní žaloby. Oprávnený na podporu svojej argumentácie citoval z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3M Cdo 14/2011 zo dňa 22. 11. 2012, uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 4CoE/37/2017 zo dňa 07.06. 2017, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/919/2015 a uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43 CoE/372/2013 zo dňa 21.11. 2013.

5. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

7. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

8. Podľa §245 CSP, v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

9. V zmysle § 250 ods. 2 CSP, ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

10. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1, ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinného je dôvodná.

11. Povinný sa proti exekúcii bránil najmä tvrdením, že exekučný titul bol vydaný na základe absolútne neplatnej rozhodcovskej doložky a preto nemôže spôsobiť žiadne právne následky, a teda je nevykonateľný.

12. Sťažnostný súd z predložených dôkazných prostriedkov zistil, že medzi oprávneným a povinným bola dňa 20. 10. 2011 uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. 8300043069. Súčasne bola medzi oprávneným a povinným uzatvorená dňa 20. 10.2011 pod rovnakým číslom 8300043069 aj rozhodcovská zmluva. Súd zmluvu o úvere a rozhodcovskú zmluvu posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, skúmajúc predovšetkým postavenie zmluvných strán pri jej uzavretí. Zároveň je potrebné pripomenúť, že zákonné ustanovenie § 53 ods. 3 Exekučného poriadku exekučnému súdu ukladá povinnosť pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie preskúmať súlad predloženého exekučného titulu so zákonom, teda s Exekučným poriadkom. Súladom exekučného titulu so zákonom treba rozumieť nielen formálne náležitosti exekučného titulu, ale aj jeho materiálnu vykonateľnosť. Súd je v exekučných konaniach, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom spore, vždy povinný skúmať, či sú kumulatívne splnené všetky podmienky uvedené v ustanovení § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku, t.j. či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodca zapísaný v zozname rozhodcov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory, či rozhodcovský rozsudok bol vydaný pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania mal povolenie rozhodovať spotrebiteľské spory, ako aj to, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a rozhodcovský rozsudok spĺňajú podmienky podľa osobitných predpisov a či rozhodcovské rozhodnutie spĺňa náležitosti podľa osobitného predpisu a je vykonateľné. Exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná spotrebiteľská rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc stáleho rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť. Za týmto účelom ako ak za účelom posúdenie dôvodnosti obrany povinného proti exekúcii súd preskúmal oprávneným predloženú rozhodcovskú zmluvu uzavretú medzi oprávneným a povinným, podľa ktorej: „Akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce alebo súvisiace s ustanoveniami Zmluvy o RÚ, s porušením, ukončením či neplatnosťou Zmluvy o RÚ budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým z nasledujúcich stálych rozhodcovských súdov podľa rokovacieho poriadku týchto stálych rozhodcovských súdov: Slovenský arbitrážny súd zriadený Slovak arbitration court, s.r.o., IČO: 44 130 481, so sídlom Križna 56, 821 08 Bratislava, zapísaný v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sro, vložka č. 52189/B, Victoria rozhodcovský súd v Banskej Bystrici, zriadený spoločnosťou Victoria legal arbiter s.r.o., IČO: 44 826 460, so sídlom Zvolenská cesta 37, 974 01 Banská Bystrica, zapísaný v obchodnom registri Okresného súdu Banská Bystrica, oddiel: Sro, vložka č.16626/S. Výber rozhodcovského súdu, ktorý bude oprávnený vec prejednať a rozhodnúť spočíva na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh.“

13. Ochrana spotrebiteľa je v slovenskom právnom poriadku prioritne upravená v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

14. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia dotknutých zmlúv (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

15. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

16. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

17. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

18. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

19. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

20. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

21. Napriek tomu, že v ustanovení § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka dojednanie rozhodcovskej doložky/zmluvy nie je súčasťou exemplifikatívneho výpočtu neprijateľných podmienok uvedených v spotrebiteľských zmluvách, je potrebné skúmať, či s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu nemôže byť za takú považovaná. Súd pripomína, že 21.04.1993 bola publikovaná v Úradnom vestníku L 095 Smernica č. 93/13/ES o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“), ktorá bola prijatá s cieľom zvýšiť ochranu spotrebiteľa pred nepríjemnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Napriek skutočnosti, že táto Smernica nemá priamy účinok, je základným vodítkom eurokonformného výkladu slovenských právnych predpisov v oblasti spotrebiteľských zmlúv.

22. Podľa § čl. 3 bod 1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“), zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery, spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. V zmysle § čl. 3 bod 2 Smernice, podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že niektoré aspekty podmienky alebo jedna špecifická podmienka boli individuálne dohodnuté, nevylučuje aplikáciu tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz. Podľa čl. 6 ods. 1 Smernice, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

23. Je nutné na úvod zdôrazniť, že samotné dojednanie rozhodcovskej doložky prípadne rozhodcovskej zmluvy ako súčasť spotrebiteľskej zmluvy je možné pripustiť, resp. nie je možné takéto dojednanie považovať (bez ďalšieho) za nepríjemnú podmienku v zmysle Smernice. Uzavretie rozhodcovskej zmluvy je však možné pripustiť iba za predpokladu, že jej obsah bude účastníkom konania garantovať rovnaké zaobchádzanie, čo vo vzťahu podnikateľ - spotrebiteľ znamená zvýšenú ochranu slabšej strany, teda spotrebiteľa. K záveru o prípadnej neplatnosti takejto rozhodcovskej zmluvy je možné dospieť na základe individuálneho posúdenia formulácie jej obsahu vrátane okolností, za akých k uzavretiu doložky došlo. V tejto súvislosti je potrebné ďalej doplniť, že ustanovenia spotrebiteľských zmlúv alebo zmluvných podmienok, ktoré sú formulárove predtlačené a neumožňujú jednoznačne slabšej strane (spotrebiteľovi) ich modifikáciu, v sebe skrývajú možnosť vyvolania nepriaznivých následkov na strane spotrebiteľa. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani skutočnosť, že spotrebiteľ zmluvu podpísal a s podmienkami zmluvy súhlasil.

24. Vznik rozhodcovskej zmluvy vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. V danom prípade sťažnostný súd nemohol prehliadnuť, že rozhodcovská zmluva bola spísaná na predpísanom tlačive, formulárovým spôsobom, ktorého obsah nemohol povinný (spotrebiteľ) ovplyvniť a teda bol nútený sa jeho obsahu podriaďiť. Obidve zmluvy podpísal povinný dňa 18. 10. 2011 v Starej Ľubovni až následne obidve zmluvy podpísal oprávnený dňa 20. 10. 2011 v Bratislave. Z časového hľadiska je teda zrejmé, že rozhodcovská zmluva bola

povinnému ako spotrebiteľovi predložená spolu so zmluvou o revolvingovom úvere, v čase tzv. „zníženej bdelosti spotrebiteľa“, keď jeho prvotným zámerom bolo požičať si finančné prostriedky, nie dohodnúť spôsob riešenia prípadných sporov. Predmetnú rozhodcovskú zmluvu aj zmluvu o revolvingovom úvere podpísal povinný ako viacero spolu súvisiacich a vopred pripravených dokumentov, označených jedným číslom a podpísaných v jeden deň. Preto napriek skutočnosti, že rozhodcovská doložka je uvedená ako samostatná rozhodcovská zmluva, ide len o zmluvné dojednanie tvoriace súčasť úverovej zmluvy, ktorá má formulárový charakter a ktorej obsah spotrebiteľ nemohol nijako ovplyvniť, preto ju v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno považovať za individuálne dojednanú. Ani skutočnosť, že vo formulári rozhodcovskej zmluvy je uvedené, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere a je poskytnutá možnosť na odstúpenie od zmluvy, nepreukazuje individuálne dojednanie rozhodcovskej zmluvy a nie je ani dostatočným dôkazom toho, že by aj v skutočnosti stačilo iba podpísanie jednej z listín, ktoré spotrebiteľovi boli na podpis predložené, keďže finančné prostriedky mali byť povinnému poskytnuté až v deň nadobudnutia účinnosti zmluvy, teda až po tom, ako zmluvu podpíše oprávnený (k čomu došlo až po podpise zmlúv povinným). Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 18C/308/2014-73 zo dňa 14. marca 2016, s ktorého závermi sa stotožňuje, podľa ktorého: „Odvolací súd nevidí v danom prípade dôvod odkloniť sa už od ustálenej súdnej praxe, že kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku, je stav, že zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad. Súdna kontrola totiž dopadá aj na stav, že zmluvný vzťah bol vyjadrený v samostatných listinách. Niet dôvod vylúčiť súdnu kontrolu formulárovej zmluvy len preto, že je na samostatnej listine a nebola hodnoverne preukázaná vôľa spotrebiteľa individuálne vyjednať, aby prípadné spory riešil rozhodca. Podstatou individuálne nevyjednanej zmluvnej klauzuly je skutočnosť, že bola vopred dodávateľom naformulovaná, bez možnosti zmeniť jej obsah.“ Oprávnený nepreukázal, že by v rámci kontraktácie došlo k naplneniu litery zákona, a že by s odbornou starostlivosťou príslušný zamestnanec oprávneného najprv poučil povinného a nechal mu priestor na rozhodnutie a voľbu. Z uvedených dôvodov dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva nebola s povinným individuálne dojednaná.

25. K obsahu rozhodcovskej zmluvy je potrebné dodať, že jej účastníci mali na výber, či spory zo zmluvy o úvere budú riešiť v konaní pred všeobecným súdom alebo určenými rozhodcovskými súdmi. Oprávnený žiadnym spôsobom neosvedčil, že povinný aktívne jednal o spôsobe vyriešenia prípadných sporov a ani o výbere rozhodcovského súdu, t.j. že by sa podieľal na vzniku zmluvy, a to práve z dôvodu, že mu bola predložená zjavne formulárová zmluva. Vzhľadom na skutočnosť, že povinnému bolo znenie rozhodcovskej zmluvy predložené na formulári, jednalo sa o oprávneným vopred nastavené pravidlá v otázke určenia konkrétnych rozhodcov bez akejkoľvek možnosti povinného podieľať sa na obsahu takejto rozhodcovskej zmluvy. Voľba súdu sa v posudzovanom prípade pre povinného stala iluzórnou, pretože v prípade spotrebiteľských úverov je to výlučne veriteľ, ktorý rozhodcovské konanie proti spotrebiteľovi iniciuje. Rozhodcovská zmluva na viac v danom prípade delegovala právomoc na rozhodcovský súd, v ktorého územnej jurisdikcii má oprávnený svoje hlavné obchodné sídlo (Bratislava) a súčasne zaviazala povinného podrobiť sa výhradne jurisdikcii tohto súdu, ďaleko od miesta jeho bydliska, keďže obec Jarabina, okres Stará Ľubovňa, je vzdialená do Bratislavy približne 400,- km. Vzdialenosť od Banskej Bystrice (kde mal sídlo Victoria rozhodcovský súd v Banskej Bystrici) je približne 165 km. Rozhodcovská zmluva preto z hľadiska svojho obsahu v kontexte s okolnosťami jej dojednávania spadá do kategórie podmienok, ktoré mali za cieľ alebo účinok vylúčiť alebo zabrániť právu povinného (spotrebiteľa) na prístup k súdu. Na druhej strane táto podmienka uľahčila oprávnenému pripraviť sa na proces a dosiahnutie prístupu k súdu (v porovnaní s povinným) bolo pre neho oveľa menej obtiažnym. Takáto vopred neprerokovaná rozhodcovská zmluva, ktorá delegovala právomoc na rozhodcovský súd, v obvode ktorého má oprávnený svoje obchodné sídlo, ďaleko od miesta bydliska povinného, sa aj v zmysle Smernice považuje za nečestnú (porov. spojené prípady C-240/98 až C-244/98, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.11.2012, sp. zn. 6CoE/256/2012). Rozhodcovská zmluva v tejto konkrétnej veci podľa sťažnostného súdu napĺňa znaky neprimeranej podmienky, pretože vyvoláva nerovnováhu medzi účastníkmi konania a táto nerovnováha dosahuje zvýšenú disproporčnú intenzitu a vo svojom dôsledku viedla k značnej procesnej nevýhode na strane povinného.

26. Vo vzťahu k argumentácii oprávneného, že povinný mal možnosť od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť, sťažnostný súd uvádza, že Súdny dvor v prejednávanej spotrebiteľských veciach opakovane konštatoval existenciu rizika, že spotrebiteľ nedokáže poukázať na nekalú podmienku. Uvedený záver je možné vzťahovať aj na možnosť výberu rozhodcovského konania neinformovaným

spotrebiteľom vrátane procesu zvažovania odstúpenia od rozhodcovskej zmluvy, pretože rovnako existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na nekalú rozhodcovskú doložku/zmluvu a neodstúpi od nej v rámci kontraktácie, ak nie je zastúpený advokátom. Pokiaľ spotrebiteľ nevie z dôvodu neinformovanosti identifikovať rozhodcovskú zmluvu ako nekalú vo svojich dôsledkoch, nemá dôvod ani v stanovenej lehote od takejto zmluvy odstúpiť. Právo, ktoré by neumožňovalo zbaviť neinformovaného spotrebiteľa účinkov nekalej rozhodcovskej doložky len preto, že od nej neodstúpil a pritom nebol zastúpený v rámci kontraktácie advokátom, by odporovalo zásade efektivity úijného práva a vôbec zmyslu ochrany spotrebiteľa.

27. Každý prípad je nutné posudzovať individuálne s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu a predovšetkým v kontexte všetkých okolností signalizujúcich, že zo strany poskytovateľa úveru dochádza síce z formálneho hľadiska k právne bezvadným právnym úkonom, ktoré však vo svojej vzájomnej súvislosti a s ohľadom na časovú nadväznosť fakticky vedú k sťaženiu či dokonca k upretiu práva druhého účastníka na riadnu a efektívnu súdnu ochranu. Konanie in fraudem legis predstavuje postup, keď sa niekto správa formálne podľa práva, ale tak, aby zámerne dosiahol výsledok právnou normou zakázaný alebo nepredvídaný a nežiaduci (náleží Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 314/07 zo dňa 16. 12. 2008). Súd na zistený skutkový stav aplikoval súvisiace právne predpisy v súlade s úijným výkladom spotrebiteľského práva v záujme zistenia, či sa v danom prípade oprávnený naoko právne súladným spôsobom nesnaží obísť zákonné ustanovenia slúžiace ochrane spotrebiteľa ako slabšej strany záväzkového vzťahu pred nekalými zmluvnými podmienkami. Podľa ustálenej judikatúry systém ochrany zavedený smernicou 93/13 vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k prístúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudky z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25, ako aj z 26. októbra 2006, Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25). Vzhľadom na túto situáciu znevýhodneného postavenia článok 6 ods. 1 smernice 93/13 stanovuje, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné. Ako vyplýva z judikatúry, ide o kogentné ustanovenie, ktoré smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znovu zaviesť rovnosť (rozsudky Mostaza Claro, už citovaný, bod 36, a zo 4. júna 2009, Pannon GSM, C-243/08, Zb. s. I-4713, bod 25). S cieľom zabezpečiť úroveň ochrany, ktorú chce smernica 93/13 dosiahnuť, Súdny dvor viackrát zdôraznil, že nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy (rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 27; Mostaza Claro, už citovaný, bod 26, ako aj zo 6. októbra 2009, Asturcom Telecomunicaciones, C-40/08, Zb. s. I-9579, bod 31). Vo svetle týchto zásad Súdny dvor rozhodol, že vnútroštátny súd má aj bez návrhu posudzovať nekalú povahu zmluvnej podmienky (rozsudok Asturcom Telecomunicaciones, už citovaný, bod 32). Možnosť súdu skúmať aj bez návrhu nekalú povahu podmienky predstavuje prostriedok vhodný na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice 93/13, teda zabránenie tomu, aby jednotlivý spotrebiteľ nebol viazaný nekalou podmienkou, a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného v článku 7 tejto smernice, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, Zb. s. I-10875, bod 32, a Mostaza Claro, bod 27). Táto možnosť priznaná súdu sa považuje za nevyhnutnú na zabezpečenie účinnej ochrany spotrebiteľa, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie, alebo má ťažkosti s ich uplatnením (rozsudky Cofidis, bod 33, ako aj Mostaza Claro, bod 28).

28. Sťažnostný súd v súlade s predchádzajúcim výkladom dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nebola povinným osobitne (individuálne) vyjednaná a bola oprávneným pripravená ako súčasť ďalšej vopred pripravenej zmluvy, ktorej predmetom bola primárne dohoda strán na poskytnutí úveru a nie dojednanie rozhodcovskej zmluvy. Zmluvná podmienka núti povinného neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu vo všetkých prípadoch, ak sa oprávnený bude voči nemu domáhať svojich práv pred rozhodcovským súdom a delegovala právomoc na rozhodcovský súd, v obvode ktorého má oprávnený svoje obchodné sídlo, ktoré je na viac ďaleko od miesta bydliska povinného, čím preukázateľne došlo k zhoršeniu jeho procesného postavenia. Vychádzajúc z rozhodcovskej zmluvy je zrejmé, že oprávnený už od počiatku sleduje jej koncipovaním riešenie prípadných sporov na rozhodcovskom súde, ktorý sám určí a ktorý sa

nachádza vo veľkej vzdialenosti od bydliska povinného, pričom aj v zmysle judikatúry Súdneho dvora je pravidlom, že sporové konanie v spotrebiteľských veciach vyvoláva práve podnikateľ. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva predstavuje neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, pretože spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinného, poukazujúc aj na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (C-240/98 až C-244/98, C-40/08, C-473/00, C-243/08, C-168/05). Rozhodcovskú zmluvu preto súd vyhodnotil ako nekalú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Ak súd dospeje k záveru, že rozhodcovská zmluva je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, neplatná. Následkom zistenej absolútnej neplatnosti rozhodcovskej zmluvy je skutočnosť, že rozhodcovský súd vôbec nemal právomoc rozhodovať daný spor. Exekučný titul, vydaný orgánom, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória i súdna prax za rozhodnutie zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Na nulitný akt sa hľadí tak, akoby neexistoval. Takýto exekučný titul je potom v rozpore s ustanoveniami Exekučného poriadku (§ 45 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku) a nemôže tvoriť spôsobilý podklad pre vedenie exekučného konania. Základným predpokladom zákonného vedenia exekúcie je existencia vykonateľného exekučného titulu ako materiálneho predpokladu vedenia exekúcie, teda conditio sine qua non začatia a priebehu exekučného konania. Absencia materiálne vykonateľného exekučného titulu zakladá dôvod zastavenia exekúcie súdom podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Z uvedených dôvodov súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že exekúciu voči povinnému podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil (I. výrok rozhodnutia).

29. Podľa § 61l ods. 3 veta prvá Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne.

30. Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

31. Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku, trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

32. Ustanovenie § 199d ods. 2 Exekučného poriadku umožňuje priznať povinnému voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov v prípade, ak podal súdu návrh na ich priznanie a súčasne súd exekúciu zastavil z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

33. Keďže oprávnený k návrhu na vykonanie exekúcie nepripojil vykonateľný exekučný titul, z ktorého dôvodu musel sťažnostný súd exekúciu zastaviť, je nutné dôvod zastavenia exekúcie v danom prípade pričítať práve oprávnenému. Povinný si v podanej sťažnosti uplatnil voči oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 121,13 eur. Tarifná hodnota výšky vymáhaného plnenia v tomto exekučnom konaní je 1.848,95 eur. Trovy exekučného konania povinného pozostávajú z trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby vo výške 1 základnej sadzby tarifnej odmeny - prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/469/2018 zo dňa 19. júla 2019, po pripočítaní režijného paušálu a prislúchajúcej dane z pridanej hodnoty (2x40,67eur + 2x9,80 Eur + 20% DPH) podľa § 1 ods. 3, § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v sume 121,13 eur. Súd preto oprávnenému uložil povinnosť nahradiť povinnému trovy exekučného konania vo výške 121,13 eur (II. výrok rozhodnutia) do troch dní na účet jeho právneho zástupcu (§ 263 ods. 1 CSP).

34. Podľa § 198 ods. 2 Exekučného poriadku, ak došlo k zastaveniu exekúcie, patrí exekútorovi náhrada výdavkov, ktorú znáša účastník konania povinný platiť trovy exekútora podľa tohto zákona. Ak exekútor pred zastavením exekúcie sčasti vymohol alebo prijal plnenie na uspokojenie vymáhaného nároku, patria mu aj trovy, ktoré si ponechal v súlade s §60, a to v rozsahu, v akom prevyšujú náhradu výdavkov podľa prvej vety.

35. Podľa §199c ods. 1 Exekučného poriadku, ak sa exekúcia ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať, alebo z dôvodu, pre ktorý prináleží exekútorovi vydať upovedomenie o zastavení exekúcie, platí trovy podľa § 198 ods. 2 oprávnený. Ak ide o exekúciu na vymoženie pohľadávky na výživnom pre maloleté dieťa, platí trovy exekúcie zastavenej podľa § 61n ods. 1 písm. d) súd.

36. Podľa §197 ods. 1 Exekučného poriadku, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena a náhrada paušálnych výdavkov a nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania, ktoré nie sú kryté paušálnymi výdavkami. Výška odmeny exekútora pri exekúcii na vymoženie práva na peňažné plnenie sa určí ako percento z vymoženého plnenia a nemôže presiahnuť výšku vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

37. Podľa § 197 ods. 2 Exekučného poriadku, ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena a náhrada výdavkov o daň z pridanej hodnoty.

38. Podľa § 22 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 68/2017 (ďalej len „vyhláška“), exekútorovi patrí náhrada paušálnych výdavkov vo výške 60 eur.

39. Podľa § 22 ods. 2 vyhlášky, ak sa vymáhaný nárok splní do uplynutia lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý má podľa zákona odkladný účinok, alebo do uplynutia tejto lehoty nastane iný dôvod na ukončenie exekúcie, patrí exekútorovi náhrada paušálnych výdavkov podľa odseku 1 v rozsahu 50 %.

40. Spolu s podaním návrhu na vykonanie exekúcie prechádza na oprávneného aj riziko, že bude zaviazaný znášať trovy súdneho exekútora v prípade, ak dôjde k ukončeniu exekúcie z iných dôvodov, ako vymožením uloženej povinnosti. Z ustanovenia § 197 Exekučného poriadku totiž bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že súdnemu exekútorovi v takomto prípade patrí náhrada paušálnych výdavkov, ktorá je určená osobitnou vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Všeobecne možno uviesť, že oprávnenému pri posudzovaní tejto otázky je možné dôvod zastavenia pričítať vždy, nakoľko pokiaľ by návrh na vykonanie exekúcie podaný nebol, žiadne náklady by súdnemu exekútorovi s vedením exekúcie nevznikli. Súdny exekútor nie je bez ďalšieho oprávnený poverenie udelené súdom na základe návrhu oprávneného odmietnuť, či vrátiť, ale exekúciu je povinný začať vykonávať, s čím mu bez pochybností vznikajú náklady bez možnosti túto skutočnosť ovplyvniť. Súd konanie zastavil z dôvodu, ktorý existoval už v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie, podľa § 22 ods. 1, ods. 2 vyhlášky tak poverenému súdnemu exekútorovi patrí náhrada výdavkov vo výške 36,- eur, ktorá pozostáva z náhrady paušálnych výdavkov vo výške 30,- eur (50% zo sumy 60,- eur) navýšenej o 20 % DPH (6,- eur), keďže súdny exekútor je evidovaný v zozname daňových subjektov registrovaných pre daň z pridanej hodnoty zverejneným Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky. Súd odkazujúc na svoj predchádzajúci výklad o zavinení oprávneného na zastavení exekúcie zaviazal na úhradu trov povereného súdneho exekútora vo výške 36,- eur vrátane DPH oprávneného, keďže exekúcia sa ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a súčasne ide o dôvod, ktorý možno podľa §199c ods. 1 Exekučného poriadku oprávnenému pričítať (III. výrok rozhodnutia).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II. a III.) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II. a III.) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).